

Zimsko veselje.

IVO TROŠT:

Mali risar.

ospod Stanislav Pirec je znan stavbenik. Pozimi ima pre-mnogo dela s stavbnimi načrti vseh onih poslopij, ki jih postavi poleti. Mali Zvonko često opazuje očeta pri delu. Lepo se mu zdi vsako izdelano pročelje hiše, lep tudi tloris, posebno še tisti deli, ki so označeni z rdečo barvo. Oh, rdeča barva! Vsemu se Zvonko čudi na glas, ko sedita z mamo poleg očeta in opazujeta, kako razločno in lično se snuje slika za sliko izpod njegovih rok. Očeta to prav nič ne moti.

„Glej, sinko, kako hitro služi naš atek kruh tebi in meni! Kdaj boš znal tudi ti tako?“

Petletni Zvonko se odreže samosvestno: „Prav kmalu, mama!“

In res! Nedoroglo potem je šel stavbenik Pirec merit nov prostor za hišo. Ni ga bilo domov od jutra do večera, dasi je bilo grdo vreme. Kaj naj počne mali Zvonko tačas z mamo doma sam?

Popoldne jo mahne v očetovo delavnico. Tam ga je čakal že na desko pritrjen papir, črtalo, svinčnik, tuš, risalnik in kakor nalašč — rdeča barva. Oj, rdeča barva! Sedaj-le velja, si misli dečko, da pokažem staršem, kako kmalu bom znal tudi jaz z risanjem drugim služiti vsakdanji kruh!

Sede in prične. Sedež je bil previsok, Zvonko za mizo pa premajhen. Naj bo, si pritrjuje, stoje pojde hitreje. — Črta gor in dol, po dolgem in počez, s svinčnikom in tušem, z risalnikom in navadnim peresom, a hiša še ni imela prav nič lica, pač pa precej nelepih lis. Kaj to? Rdeča barva popravi vse. Saj te je komaj čakal. Odnekdaj mu je bila najbolj všeč. Sedaj-le je na vrsti!

Vzame čopič in potegne. Ojoj! Čopič je napravil na dosedanje čačke — krvavo liso, potem še drugo in tretjo. Moj Zvonko! Čopič dela same lise, nič kot lise. Zvonko se prijemlje za glavo, za nos, za brado — same

lise! Pogleda prste in roko — vse krvavo. Prestrašen zavpije: Kri, kri! Copič, kolikor bolj moker, toliko več in grdih lis pušča na papirju. Zvonko kliče mamo in zažene obupen jok...

Mama ga je že iskala, zakaj čudno se ji je zdelo, kje se je zamotil njen nemirnež tako dolgo. Videla je njegovo mojstrstvo na papirju, a še lepše na obrazu, rokah in obleki. Prav srčno se mu je smejala, nič manj zvečer tudi oče. Zvonka je bilo jako sram, da se je tako slabo obnesel njegov poizkus z risanjem. Za nekaj let ga je minilo veselje do te umetnosti.

JOSIP VIDIC:

Sveti Miklavž.

Igrokaz s petjem v dveh dejanjih.

OSEBE:

Hišna mati		Sveti Miklavž
Franček (6 let)	} njeni otroci	Prvi angel
Anica (8 let)		Drugi angel
Jožek (10 let)		Hudobec

Prvo dejanje.

Prvi prizor.

Mati (za mizo ob oknu sedé šiva in večkrat pogleduje skozi okno): Ravno izdelujem naši pridni Anici nov zimski jopič, da ubožice pozimi na poti v šolo ne bo prehudo zeblo. (Vstane, ogleduje jopič ter se ozre večkrat skozi okno.) Danes pa otrok dolgo ni iz šole — gotovo jim je tam prijetno in lepih naukov se učijo. — To bodo pa zopet drug za drugim priskakljali in vedeli veliko o šoli pripovedovati; pa lačni bodo že, moram jim kaj za malo južino pripraviti, vsakemu košček kruha in malo sadja.

Drugi prizor.

Franček (priskaklja iz šole in odlaga v sobi šolske reči): Dober dan, mati!

Mati: Bog daj, ljubi Franček! No, kako je bilo v šoli?

Franček: Prav prijetno, mati! Učili smo se lepo pesemco o „Veseli šoli“, ki se je je Anica že lani učila; mati, ali vam jo naj povem?

Mati: Ne le povej, ampak tudi zapoj jo, če znaš!

Franček (poje po Fleischmannovem napevu „Vesela šola“).

Mati: A, a, to je pa res kaj lepa in krasna pesemca! Le glej, da je ne pozabiš! Samo prekratka je!

Franček: Saj veste, mati, lepe so vse kratke, ste rekli časih. (Franček sede za mizo in pregleduje neko knjigo.)